

## U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **S.** s.r.o., so sídlom vo Z., IČO: X., proti odporcom **1/ Š. T.**, bývajúcemu vo G.S.Z., **2/ A. T.**, bývajúcej vo G.S.Z., oboch zastúpených JUDr. M. V., advokátom so sídlom V., **o zaplatenie 2 241,80 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 11 C 235/2009, na dovolanie odporcov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 3.mája 2011, sp.zn. 14 Co 77/2011, takto

### r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

### O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Zvolen rozsudkom z 2. decembra 2010, č.k. 11 C 235/2009-139 uložil odporcom 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť navrhovateľovi spoločne a nerozdielne 2 241,80 € s 8,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 160,13 € od 16. júna 2008 do zaplatenia, s 8,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 160,13 € od 16. júla 2008 do zaplatenia, s 8,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 160,13 € od 16. augusta 2008 do zaplatenia, s 8,5 % úrokom z omeškania ročne tak, zo sumy 160,13 € od 16. septembra 2008 do zaplatenia, s 8,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 160,13 € od 16. októbra 2008 do zaplatenia, 6,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 160,13 € od 16. novembra 2008 do zaplatenia, 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 160,13 € od 16. decembra 2008 do zaplatenia, 10,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 160,13 € od 16. januára 2009 do zaplatenia, 10 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 160,13 € od 16. februára 2009 do zaplatenia, 9,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 160,13 € od 16. marca 2009 do zaplatenia, 9,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 160,13 € od 16. apríla 2009 do zaplatenia, 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 160,13 € od 16. mája 2009 do zaplatenia, 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 160,13 € od 16. júna 2009 do zaplatenia, 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 160,13 € od 16. júla 2009 do zaplatenia, všetko do 3 dní odo dňa

nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku. Súčasne odporcom 1/ a 2/ uložil povinnosť nahradiť navrhovateľovi spoločne a nerozdielne trovy konania vo výške 673,62 € do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu navrhovateľa. Na základe vykonaného dokazovania zistil, že navrhovateľ je vlastníkom bytu č. 55 nachádzajúceho sa na 3. poschodí bytového domu súpisného čísla 2005, na ulici G. S., kat. úz. M., zapísaného na LV č. X., Správy katastra Zvolen, ako aj spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a pozemku vo veľkosti 6436/369446-tín k celku, ktorý užívajú odporcovia 1/ a 2/. Mal za preukázané, že odporcovia 1/ a 2/ neplatili navrhovateľovi za obdobie máj 2008 až jún 2009 zálohové platby v celkovej výške 2241,82 €, pričom na skutočnosť, že odporcovia hradia úhrady na účet Spoločenstva vlastníkov bytov S. neprihliadol, lebo ničím nebolo preukázané, že by odporcom vznikla povinnosť platiť tieto úhrady Spoločenstvu vlastníkov bytov. Navrhovateľovi priznal aj úrok z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. O náhrade trov konania rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 3. mája 2011, sp.zn. 14 Co 77/2011 vo výroku o trovách prvostupňového konania zmenil rozsudok okresného súdu tak, že odporcovia 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť S. s.r.o., Zvolen trovy konania vo výške 134 € do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku na účet právneho zástupcu navrhovateľa U., s.r.o., vedený v ČSOB a.s., pobočka Zvolen, č. ú.: X.. V ostatnej časti rozsudok okresného súdu potvrdil. Navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v prvostupňovom a odvolacom konaní nepriznal. Rozhodol tak po zistení, že odporcovia 1/ a 2/ navrhovateľovi ako vlastníkom bytu neplatili úhrady spojené s užívaním bytu. Poukázal na vyjadrenia odporcu 1/, že pokiaľ ide o výšku úhrady za užívanie bytu, tak evidenčný list pre výpočet úhrady za užívanie bytu, ktorým bola určená výška úhrady, dostal. Mesačná úhrada za byt bola určená sumou 4 824 Sk (160,13 €). Z výpovede odporcu 1/ mal preukázané, že odporcovia 1/ a 2/ neplatili určenú úhradu navrhovateľovi ako vlastníkom bytu, ale len sumu 2 500 Sk (88,98 €), a to Spoločenstvu vlastníkov bytov S. bez toho, že by boli s týmto spoločenstvom v právnom vzťahu, pričom neexistovala ani žiadna dohoda medzi navrhovateľom ako vlastníkom a odporcami 1/ a 2/ ako užívateľmi o tom, že budú platiť úhradu priamo Spoločenstvu vlastníkov bytov. Konštatoval, že navrhovateľ sa v návrhu dôvodne domáhal úhrady 2 241,82 € s príslušenstvom, ktoré súd prvého stupňa správne priznal od momentu

omeškania odporcov 1/ a 2/ s nezaplatením mesačných úhrad za užívanie bytu. Uviedol, že platbami, ktoré odporcovia 1/ a 2/ poskytli Spoločenstvu vlastníkov bytov, sa nezbavili svojej povinnosti vo vzťahu k navrhovateľovi ako vlastníkovi bytu, lebo len vo vzťahu k nemu boli v právnom vzťahu z titulu úhrad za užívanie bytu. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 150 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu v celom rozsahu podali dovolanie odporcovia 1/ a 2/. V prvom rade namietali skutočnosť, že žalobca nie je výlučným vlastníkom bytu č. 55, ktorí užívajú a nie je ani aktívne vecne legitimovaný na podanie návrhu na začatie konania. Ďalej namietali právny záver odvolacieho súdu o tom, že by žalovaní užívali byt na základe dohody o novácii bytu. Uviedli, že táto dohoda nie je datovaná, ani podpísaná a že fotokópiu tejto dohody súdy napriek týmto nedostatkom prijali ako hodnoverný dôkaz. Poukázali na to, že odvolací súd doposiaľ neskúmal otázku absolútnej neplatnosti právnych úkonov, na základe ktorých mala nadobudnúť vlastnícke právo k celému bytovému fondu podvodným konaním spoločnosť B., a.s., následne B. –BYTY, spol. s.r.o. – S., s.r.o. a ďalšie fyzické osoby, pretože B., š.p. nenadobudla bytový fond do vlastníctva zákonným spôsobom. Namietali aj postup súdu prvého stupňa, ktorý 2. decembra 2010 pojednával a rozhodoval v neprítomnosti odporcov 1/ a 2/ a splnomocneného právneho zástupcu odporcov s poukazom na ustanovenie § 47 ods. 2 O.s.p. a odôvodnením, že predvolanie na pojednávanie bolo JUDr. M. V. doručované 9. novembra 2010 a opakovane 10. novembra 2010, ale 18. novembra 2010 sa vrátilo súdu s poznámkou, že zásielka nebola v odbernej lehote prevzatá a druhý raz 23. novembra 2010, opakovane 24. novembra 2010 a 1. decembra 2010 sa vrátila súdu ako nedoručená. Nesúhlasili ani so závermi súdov o výške úroku z omeškania a v tejto súvislosti poukázali aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23.marca 2003 sp.zn. 4 Cdo 140/2002. Namietali porušenie postupu v zmysle § 45 ods. 1, § 47 ods. 2, § 49 ods. 1, ods. 3 a ods. 4 O.s.p. a zákona č. 507/2001 Z.z. o poštových službách a porušenie Poštových podmienok, teda postup súdu prvého stupňa, ktorý prvé predvolania na pojednávanie doručoval s 18-dňovou odbernou lehotou (predvolanie na pojednávanie 28. septembra 2010 a 4. novembra 2010), ale bezdôvodne predvolanie na pojednávanie 2. decembra 2010 doručoval s 5- dňovou odbernou lehotou, čím znemožnil splnomocnenému zástupcovi odporcu 1/ zúčastniť sa na pojednávaní, pričom tento postup považovali za odňatie možnosti konať pred súdom. Ďalej poukázali na to, že v inom konaní vedenom pod sp.zn. 11 C 45/2009, uznesením z 15. novembra 2010, ten istý súd a ten istý sudca neprípustil zastúpenie odporcov 1/ a 2/ JUDr. M. V., advokátom

z dôvodu, že vystupuje vo viacerých veciach pred súdom opakovane a existuje dôvodná obava, že vykonávanie takéhoto zastúpenia by mohlo byť na ujmu zastúpených účastníkov konania. V súvislosti s touto námietkou tiež uviedli, že právny zástupca navrhovateľa pred začatím pojednávania uviedol, že „...vyslovne nežiada vylúčiť JUDr. M. V. zo zastupovania odporcu 1/ v tomto konaní, a to z dôvodu hospodárnosti a rýchlosti konania“, čo podľa nich znamená, že ten istý súd a ten istý sudca na základe námietky toho istého právneho zástupcu navrhovateľa JUDr. Ľ. I. v tomto konaní považoval zastupovanie odporcov JUDr. M. V. za zastupovanie neprípustné, ale dňa 2. decembra 2010, po vyjadrení právneho zástupcu navrhovateľa, už takéto zastupovanie prípustné bolo, pričom skutkový stav prípadov bol rovnaký. Z toho vyvodili záver, že zákonný sudca neaplikuje tú istú právnu normu všeobecne na každý prípad rovnako, ale selektívne, čo do budúcnosti znamená nebezpečenstvo pre občianske súdne konanie. Dovolatelia tiež žiadali o odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že zaplatenie žalovanej sumy by vážne ohrozilo ich ďalšiu existenciu. Navrhli, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.

Navrhovateľ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa považuje za mimoriadne presvedčivé a prijaté právne závery súdov sú prijateľné a racionálne. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie odporcov odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie

prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním odporcov 1/ a 2/ nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie odporcov 1/ a 2/ nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, ktoré zistenie by viedlo k záveru, že dovolanie je prípustné bez ohľadu na procesnú formu rozhodnutia odvolacieho súdu a spôsob jeho rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred súdom, ide vtedy, ak súd v priebehu konania neumožnil účastníkovi vykonať práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom, a to najmä právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným

dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i právnej stránke veci (§ 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 118 ods. 1 a 4, § 123, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.). Vada konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je dôsledkom porušenia práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces.

Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd – ďalej len „dohovor“) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

Dovolatelia spájajú odňatie možnosti konať pred súdom s tým, že súd prvého stupňa porušil postup uvedený v ustanoveniach § 45 ods. 1, § 47 ods. 2, § 49 ods. 1, ods. 3 a ods. 4 O.s.p. a zákona č. 507/2001 Z.z. o poštových službách a porušenie Poštových podmienok, spôsobom, že predvolanie na pojednávanie 2. decembra 2010 doručoval s 5-dňovou odbernou lehotou, čím znemožnil splnomocnenému zástupcovi odporcu 1/ zúčastniť sa na pojednávaní.

K uvedeným námietkam dovolací súd uvádza, že tieto sa týkajú konania pred súdom prvého stupňa. Odvolací súd, zväziac identické námietky odporcov 1/ a 2/ uvádzané už v odvolaní, nariadil na prejednanie odvolania pojednávanie, o ktorom riadne a včas, v súlade s ustanovením § 115 O.s.p., upovedomil účastníkov konania a ich právnych zástupcov. Na pojednávaní konanom 3. mája 2011 sa zúčastnil osobne odporca 1/ a JUDr. M. V. - právny zástupca odporcov 1/ a 2/. Odvolací súd vykonal riadne pojednávanie v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku upravujúcimi vedenie konania

(§ 117 a § 118 O.s.p.), na ktorom sa umožnil vyjadriť právnomu zástupcovi odporcov 1/ a 2/ a odporcovi 1/. Z uvedeného vyplýva, že právo na spravodlivé súdne konanie bolo účastníkom zabezpečené a prípadné vytýkané nedostatky, ktoré sa mohli vyskytnúť v konaní pred súdom prvého stupňa, boli postupom odvolacieho súdu napravené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka dovolateľov týkajúca sa nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočnej odôvodnenosti písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať

so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolatelia sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňujú, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolací súd svoje rozhodnutie riadne odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. (čoho sa navrhovateľ v konaní domáhal, čo bolo predmetom odvolania odporcov, ako sa k odvolaniu vyjadril navrhovateľ, ktoré skutočnosti mal za preukázané, z akých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil, ako vec právne posúdil, ako sa vysporiadal s odvolacími námietkami odporcov). Všetky námietky dovolateľov podľa názoru odvolacieho súdu sa týkajú nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, nie tak záveru, že odvolací súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil.

Námietky odporcov 1/ a 2/ o tom, že odvolací súd doposiaľ neskúmal otázku absolútnej neplatnosti právnych úkonov, na základe ktorých mala nadobudnúť vlastnícke právo k celému bytovému fondu podvodným konaním spoločnosť B., a.s., následne B. – BYTY, spol. s.r.o. – S., s.r.o. a ďalšie fyzické osoby svedčia o tom, že odporcovia 1/ a 2/ vytýkajú odvolaciemu súdu nesprávnosť, resp. neúplnosť zistení skutkového stavu.

Treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených

procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Pokiaľ odporcovia 1/ a 2/ odôvodnili svoje dovolanie tým, že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania (v súvislosti s ich námietkou o tom, že dohoda o novácii bytu nie je datovaná ani podpísaná a že fotokópiu tejto dohody súdy napriek týmto nedostatkom prijali ako hodnoverný dôkaz), dovolací súd poukazuje na to, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 241 ods. 2 písm. a) až c) O.s.p. Pre tento záver svedčí i ustanovenie § 243a ods.2, veta druhá O.s.p., ktoré upravuje, že dovolací súd dokazovanie nevykonáva. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Z § 132 O.s.p. vyplýva, že dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O.s.p.). Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvého stupňa; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 ods. 3 až 5 O.s.p.). Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmava správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.). Keď najvyšší súd nemôže vykonávať dokazovanie, tak nemôže iba na základe súdnych spisov preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil.

Odporcovia 1/ a 2/ ďalej namietali aj skutočnosť, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym

právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia odporcov 1/ a 2/ boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), odporcami vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Z dovolania odporcov vyplýva, že napádajú rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu, teda aj v časti týkajúcej sa výroku o trovách odvolacieho konania. Prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v tejto časti treba posudzovať podľa § 239 O.s.p., a nie podľa § 238 O.s.p. Ide totiž o rozhodnutie, ktoré má povahu uznesenia v zmysle § 167 ods. 1 veta druhá O.s.p., a to aj v prípade, že je pojaté do rozsudku vo veci samej. Ani v takom prípade nezmení rozhodnutie o trovách konania svoju procesnú povahu, a preto z hľadiska prípustnosti dovolania treba na neho hľadieť ako na uznesenie. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. ale výslovne ustanovuje, že predchádzajúce odseky 1 a 2 (prípúšťajúce dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu) neplatia, ak ide o uznesenie o trovách konania.

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., § 239 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní neboli odporcovia 1/ a 2/ úspešní a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo navrhovateľovi (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1

O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

**V Bratislave 26. júna 2013**

**JUDr. Vladimír Magura, v.r.**  
**predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová